

Hồ Dzếnh (Hà Triệu Anh)

Thơ Hồ Dzếnh – Tập 2

Hồ Dzếnh tên thật là Hà Triệu Anh hay Hà Anh (ghi theo giọng Quảng Đông là Hồ Dzếnh), sinh năm 1916 tại làng Đông Bích huyện Quảng Xương tỉnh Thanh Hoá. Cha ông là Hà Kiến Huân, người gốc Quảng Đông, mẹ Đặng Thị Văn là người Việt. Ông học trung học, dạy tư, làm thơ, viết báo từ năm 1931 tại Hà Nội.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Hồ Dzếnh (Hà Triệu Anh). Vốn nổi tiếng với bài thơ “Ngập Ngừng”, ngoài ra còn những bài thơ rất hay khác cũng được nhiều người yêu mến. Không nhiều người biết tới thơ của ông, nhưng dường như ai cũng đã từng nghe qua đôi câu “Tình mất vui khi đã vẹn câu thề – Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở” . Và với một người làm thơ, đó có lẽ đã làm một niềm hạnh phúc lớn.

Ông mất ngày 13 tháng 8 năm 1991 tại Hà Nội do xuất huyết dạ dày và viêm thận. Hồ Dzếnh là một tín hữu Công Giáo Roma, tên thánh của ông là Phaolô Têrêsa.

Thơ Hồ Dzếnh – Tập 2

Trong tập này có tất cả 35 bài thơ của Hồ Dzếnh (Hà Triệu Anh).

Tập Quê Ngoại (1943)

- 1- Tặng
- 2- Cảm Xúc
- 3- Màu Cây Trong Khói
- 4- Chiều Xuân Trung Kỳ
- 5- Trở Lại
- 6- Nước Chảy Chân Cầu
- 7- Xuân Ở Quê Em
- 8- Quê Hương
- 9- Mùa Thu Năm Ngoái
- 10- Ngập Ngừng
- 11- Thờ Ơ
- 12- Phố Huyện
- 13- Lũy Tre Xanh
- 14- Rằm Tháng Giêng
- 15- Giữ Gìn
- 16- Duyên Ý
- 17- Đợi Thơ
- 18- Mưa
- 19- Tình Xưa
- 20- Lặng Lẽ
- 21- Bài Hát Ru Em
- 22- Thu
- 23- Muôn Trùng
- 24- Buổi Hẹn
- 25- Trong Nắng Trưa
- 26- Lỡ Đò
- 27- Xuân Ý

- 28- *Giản Dị*
- 29- *Phong Châu*
- 30- *Người Thơ*
- 31- *Sáng Quê*
- 32- *Mưa Ngàn*
- 33- *Trưa Vắng*
- 34- *Xuân Đôi Ta*
- 35- *Tưởng Chuyện Ngàn Sau*

Tập Quê Ngoại

Tặng (Hồ Dzếnh)

Đêm qua, ta gục đầu lên sách
 Mơng thấy hồn đau thốn thức buồn
 Ta chợt nhớ ra ngày viễn cách
 Là ngày... em sẽ xa ta luôn

Mai một, mây thu lạc cuối trời
 Tình thu khôn chết, nhớ khôn nguôi
 Quỳ bên chồng giấy chưa thành sách
 Ta sẽ kêu thầm: “Em gái ôi!...”

Ngực nghe đau nhói buổi chia ly
 Ta khóc đi ta chẳng nghĩ gì
 Một thoáng hoa bay, vài giây nắng
 Đã tàn chầm chậm kiếp thơ đi

Từ xưa, ta đã hẹn ta rồi
 Xuân sắc, xa nhìn lưu luyến thôi
 Mà bạn, chỉ nên là bạn mãi
 Đừng vương hoa bướm, lụy cho đời

Vẫn tưởng em là bạn của ta
Xuân về lạnh lẽo giống xuân qua
Vui chân theo dõi đường mong ước
Ta giật mình hay: lệ đã nhoà

Em sẽ đi và ta sẽ đi
Mai này ta chết giữa chia ly...
– Mây Nam nếu lạc về phương Bắc
Xin nhớ đời thơ chẳng nghĩa gì

Cảm Xúc (Hồ Dzếnh)

Cô gái Việt Nam ơi!
Từ thuở sơ sinh lận đận rồi
Tôi biết tình cô u uất lắm
Xa nhau đành chỉ nhớ nhau thôi

Cô chẳng bao giờ biết bướm hoa
Má hồng mỗi tiết mỗi phai pha
Khi cô vui thú, là khi đã
Bồng bế con thơ, đón tuổi già

Cô gái Việt Nam ơi!
Ngọn gió thời gian đổi hướng rồi
Thế hệ huy hoàng không đủ xóa
Nghìn năm vàng vạc ánh trăng soi

Tôi đến đây tìm lại bóng cô
Trở về đường cũ, hái mơ xưa
Rau sam vẫn mọc chân rào trước
Son sắt, lòng cô vẫn đợi chờ

Dãi lúa cô trông nay đã tươi
 Gió xuân ý nhị vít bông cười...
 Ai hay lòng kẻ từng chăm lúa
 Trong một làng con, đã héo rồi!

Cô gái Việt Nam ơi!
 Nếu chữ hy sinh có ở đời
 Tôi muốn nạm vàng muôn khổ cực
 Cho lòng cô gái Việt Nam tươi

Màu Cây Trong Khói (Hồ Dzếnh)

Trên đường về nhớ đây
 Chiều chậm đưa chân ngày
 Tiếng buồn vang trong mây...

Chim rừng quên cất cánh
 Gió say tình ngây ngây
 Có phải sâu vạn cổ
 Chết trong hồn chiều nay?

Tôi là người lữ khách
 Màu chiều khó làm khuây
 Ngõ lòng mình là rừng
 Ngõ hồn mình là mây

Nhớ nhà châm điếu thuốc
 Khói huyền bay lên cây...

Bài thơ còn có tên là Chiều, và đã được nhạc sĩ Dương Thiệu Tước phổ nhạc thành bài hát Chiều.

Chiều Xuân Trung Kỳ (Hồ Dzếnh)

*Chiều xuân sang chuyển đà đông
Trai tơ khăn lục, gái hồng thắm môi*

*Da sông mát rãi da trời
Đây mùa xuân bén trên loài cỏ hoa*

*Hiu hiu... chiều ngả tà tà...
Buồn lên xóm vắng, cây nhòa khói xa*

*Đời em như một lời tranh
Và gần như tiếng bên đình trẻ reo*

*Nghìn thu hội lại một chiều
Buồn hơn nhớ, nhẹ hơn điều trông mong*

*Có tơ giảng môi hai lòng
Có muôn quan gió lượn trong một người*

Trở Lại (Hồ Dzếnh)

*Les roses comme avant palpitent, comme avant...
(Verlaine)*

*Trời trong đến nỗi không mây
Cây im đến nỗi bóng đầy mặt sân
Tôi về giữa xứ băng khuâng
Nghe thơ lục bát reo vãn nhớ xưa*

*Chạy dài lớp bí giàn dưa
Vắng nghe dấu cũ, hồn mơ đường tàn
Mộng lòng xây giữa nhân gian:
Một gian nhà nhỏ, mấy giàn trầu không*

Những người tôi vẽ chưa xong
 Thi nhau trên bức bình phong méo đầu
 Phẳng lì ngô trước, ao sau
 Đêm đêm cá đớp trăng sâu, đêm đêm

Con người tôi gọi bằng Em
 Nhớ tôi nhưng cũng thành duyên lâu rồi
 Mộng tàn, nước chảy, mây trôi
 Tôi lui hồn lại nhưng đời đã xa

Nước Chảy Chân Cầu (Hồ Dzếnh)

Quê em xa thăm màu mây gió
 Buồn vút không gian, mất định kỳ
 Em có mơ về năm tháng cũ
 Âm thầm nghe tiếc phút giây đi?

Nước chảy đôi giòng cuốn sóng mau
 Bao phen lá úa rụng chân cầu
 Lá theo giòng nước, ngày theo tháng
 Lặng lẽ như mang nỗi cảm sâu

Mây nước vô tình, lãnh đạm trôi
 Tình không giống nước, tình không xuôi
 Bao lần lá thăm xuôi theo nước
 Nước chảy, tình duyên ở với người

Chân cầu cấm giữ ngày ly biệt
 Mây nước vô tình, lãnh đạm trôi...
 Nước chảy mây tan, tình bất diệt
 Tình theo bước khách bốn phương trời

Xuân Ở Quê Em (Hồ Dzếnh)

*Hai con ngựa trắng
Ăn cỏ đồng xanh
Hương gió thanh thanh
Vang lừng ca ngợi*

*Xuân vừa chớm tuổi
Bướm đến quen hoa
Em nhỏ hơn ta
Tình như áo mới*

*Hôm nay ngày cuối
Của đôi chim khuyển
Hôm nay mùa duyên
Của đôi làng nhỏ*

*Tôi về lấy vợ
Người ở bên sông
Mắt đẹp môi hồng
Lòng như hoa nở*

*Hai mùa gặp gỡ
Chim nhỏ lên cây
Tôi chấp hai tay
Xin trời thăm mãi...*

Quê Hương (Hồ Dzếnh)

*Ngày xưa tôi sống vui êm
Trong khu làng nhỏ kề bên sông đào*

Chị tôi giặt lụa cầu ao
 Trời trong, nắng ửng, má đào ghẹo duyên
 Tôi say nước thấm mây huyền
 Nước mơ đáng cũ, mây truyền tiếng xưa...

Đời lành: nắng nhạt mưa thừa
 Sầu hôm nổi sáng, buồn trưa tiếp chiều
 Có lần tôi thấy tôi yêu
 Mắt nhung, cô bé khăn điều cuối thôn

Lâu rồi, tôi đã... hơi khôn
 Biết cô hàng xóm có còn nhớ nhau?

Mùa Thu Năm Ngoái (Hồ Dzếnh)

Trời không nắng, cũng không mưa
 Chỉ riu riu rét cho vừa nhớ nhung

Chiều buồn như môi sầu chung
 Lòng im nghe thoảng tơ trùng chốn xa

Đâu hình tàu chậm quên ga
 Bâng khuâng, gió nhớ về qua lá dày

Tôi đi lại mãi chốn này
 Sầu yêu nổi nhịp với ngày tôi sang

Dưới chân, mỗi lối thu vàng
 Tình xa lắm lắm, tôi càng muốn yêu

Ngập Ngừng (Hồ Dzếnh)

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
 Để lòng buồn tôi dạo khắp trong sân
 Ngó trên tay, thuốc lá cháy lụi dần...
 Tôi nói khẽ: Gớm, làm sao nhớ thế?

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
 Em tôi ơi! tình có nghĩa gì đâu?
 Nếu là không lưu luyến buổi sơ đầu?
 Thuở ân ái mong manh như nắng lụa
 Hoa bướm ngập ngừng, cỏ cây lần lữa
 Hẹn ngày mai mùa đến sẽ vui tươi
 Chỉ ngày mai mới đẹp, ngày mai thôi!

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
 Tôi sẽ trách – cố nhiên! – nhưng rất nhẹ
 Nếu trót đi, em hãy gắng quay về
 Tình mất vui khi đã vện câu thề
 Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở
 Thư viết đừng xong, thuyền trôi chớ đỗ
 Cho nghìn sau... lơ lửng... với nghìn xưa...

Thờ Ơ (Hồ Dzếnh)

Rừng ở trưa hè ngủ giấc mơ
 Bên rừng, suối chảy chậm như giờ
 Trong “hương” cô gái Lào quay chỉ
 Liếc mắt nhìn người khách lạ qua

Bên cô, ông lão ngồi đan giỏ
 Cậu bé đương mài lại lưỡi dao

*“Quéo” rụng ngoài sân từng quả một
Buồn theo liếp cửa nhẹ len vào...*

*Thấy khách vào nhà cô đứng lên
Mời bình nước lạnh, rồi điêm nhiên
Quay tơ, ông lão ngồi đan giỏ
Cậu bé mài dao, quả rụng thêm*

*Uể oải lên đường, khách lại đi
Lòng bùi ngùi tiếc phút chia ly
Nhưng cô Lào vẫn ngồi nơi cũ
Không muốn và không bận nghĩ gì*

*Óc khách suy tìm cảnh lặng yên
Lạnh lòng quá đổi của người bên
Mà sao đòi khách, tâm tư khách
Không chút thờ ơ giống cảnh trên?*

Phố Huyện (Hồ Dzếnh)

*Vài thanh lá dựng làm hè
Vài nhà tranh yếu vai kề sát nhau
Phố tôi không đáng buồn rầu
Khó khăn của kẻ làm màu vô duyên*

*Ba ngày một chuyến xe lên
Chở thư và chất người lên mui hàng
Nhôn nhao trẻ nít xóm làng
Rủ nhau ra ngắm, ra bàn tán nhau*

*Chợ thường không họp được lâu
Chậm thì giờ rưỡi, còn mau nửa giờ*

Khi vàng đứng bóng im trưa
Tiếng khô lá rụng làm thưa phố phường

Rèm quây, che kín bụi đường
Chủ hàng vắt căng lên giường ngáy xâu
Im cho đến lúc trông lâu
Nổi giờ trịnh trọng vào hầu quan trên

Họa hoàn phố ghéch cò lên
Đón xe quan Sứ từ bên tỉnh về...
Rồi ngày, một chuỗi ngày mê
Lại gieo khói chết lên hè thê lương

Luỹ Tre Xanh (Hồ Dzếnh)

Làng tôi thất đáy lưng... tre
Sông dài, cỏ mượt đường dê tứ mùa
Nhịp đời định sẵn từ xưa:
Ươm tơ tháng sáu, lên chùa tháng giêng

Chợ làng mỗi quý, mười phiên
Đong ngô đổi gạo, trang tiền bằng khoai
Trong làng lắm gái, thưa trai
Nên thường có luật chồng hai vợ liền

Làng gần đô thị, tuy nhiên
Mắt trong vẫn giữ được niềm sắt son
Lâu rồi, truyền tử lưu tôn
Màu duyên ân ái mây còn thoảng bay

Tôi yêu... nhưng chính là say
Tình quê Nam-Việt bàn tay dịu dàng

Thơ tôi: đê thăm, bướm vàng
Con sông be bé, cái làng xa xa

Rằm Tháng Giêng (Hồ Dzếnh)

Ngày xưa còn nhỏ... ngày xưa
Tôi đeo khánh bạc lên chùa dâng nhang
Lòng vui quần áo xanh xang
Tay cầm hương, nến, đình vàng mới mua
Chị tôi vào lễ trong chùa
Hai chàng trai trẻ khấn đùa hai bên:
– “Lòng thành lễ vật đâu niên
Cầu cho tiểu được ngoài giêng đất chồng!”
Chị tôi phụng phịu má hồng
Vùng vàng suýt nữa quên bông cả tôi
Tam quan, ngoài mái chị ngồi
Chị nghe đoán thẻ, chị cười luôn luôn
Quẻ thần, thánh mách mà khôn:
– Số nàng chồng đất, mà con cũng nhiều!
Chị tôi nay đã xế chiều
Chắc còn nhớ mãi những điều chị mơ
Hằng năm, tôi đi lễ chùa
Chuông vàng, khánh bạc ngày xưa vẫn còn
Chỉ hơi thấy vắng trong hồn
Ít nhiều hương phấn khi còn ngây thơ
Chân đi, đếm tiếng chuông chùa
Tôi ngờ năm, tháng thời xưa trở về

Giữ Gìn (Hồ Dzếnh)

Một câu ấy nói lên là lá rụng
Là mây chìm, là gió sẽ thay xanh
Là cây tươi sẽ nở nụ trên cành
Và chim chóc sẽ bồi hồi nghe ngóng

Anh thấy gió một chiều thu xao động
Nghe mơ màng vịn nặng mái mây cao
Trời trở buồn – ai hiểu nghĩa làm sao?...
Mây lạc nẻo, tìm nghe chừng thất vọng

Một câu ấy nói lên là rợn sóng
Cả một màu mây kín bốn phương xa
Trên bao lơn của năm tháng sâu qua
Anh ngậm miệng để chết dần theo Mộng

Một câu ấy nói lên là tuyệt vọng
Cây chính mùa, nhưng lá đã quên xanh
Bướm đương vui nhưng bướm sẽ xa cành
Một câu ấy nói lên là... hết sống!

Duyên Ý (Hồ Dzếnh)

Đừng buồn nhưng cũng đừng vui
Êm êm nắng nhẹ qua trời rộn mưa
Hỡi người, tôi nói gì chưa?
Tôi đương sắp nói, hay vừa nói ra?

Trời đừng cho búp lên hoa
Cho khi gần đến, tôi xa mãi nàng
Cho tôi thoáng cảm mùi nhang
Hình dung xa vắng cung đàn rồi thôi

Chập chờn bướm nửa, hoa đôi
 Tình nên chỉ mộng khi đời sẽ thơ
 Ước gì bạn mãi là cô
 Để duyên hai đĩa bao giờ cũng tươi
 Đừng buồn nhưng cũng đừng vui
 Êm êm nắng nhẹ qua trời rộn mưa...

Đội Thơ (Hồ Dzếnh)

Phút linh cầu mãi không về
 Phân vân giấy trắng, chưa nề mực đen
 Khói trầm bén giấc mơ tiên
 Bâng khuâng... trắng giải qua miền quạnh hiu
 Tô Châu lớp lớp phù kiều
 Trăng đêm Dương Tử, mây chiều Giang Nam
 Rạc rời vó ngựa quá quan
 Cờ treo ý cũ, mây giàn mộng xưa
 Biển chiều vang tiếng nhân ngư
 Non xanh tha thiết, trời thu rượi sầu
 Nhớ thương bạc nửa mái đầu
 Lưng nương quán khách, nghe màu tà huân
 Buồn Tư Mã, nhớ Chiêu Quân
 Nét hoa thấp thoáng, ý thần mê mê
 Phút linh cầu mãi không về
 Phân vân giấy trắng, chưa nề mực đen...

Mưa (Hồ Dzếnh)

Tôi nhớ ngày năm xưa
Mái nhà vang tiếng mưa
Đương ngày mà hóa tôi
Nước chảy át lời thưa

Gió tung đầu ngọn mít
Gió nghiêng thân cây dừa
Tôi và Hiền ở cách
Vén vén một giàn dưa

Tay tôi làm loa miệng
Hỏi: “Hiền ăn cơm chưa?”
Chừng nghe không rõ tiếng
Hiền đáp: “Hai giờ trưa!”

Trời mưa rồi trời mưa
Sân nhà đầy bong bóng
Hai tôi ngồi mơ mộng
Đếm mãi vẫn đương thừa

Bây giờ tôi đã lớn
Ít lúc trông trời mưa
Như tôi, Hiền cũng lớn
Má đỏ không như xưa

Bong bóng tàn theo mộng
Nhân duyên dần hết mùa
– Ai như Hiền áo trắng
Loáng thoáng qua hơi mưa?

Tình Xưa (Hồ Dzếnh)

*Em nhớ không em? mới độ nào
 Dem cành cây chiết cạnh bờ ao
 Cây tươi trong lúc người lơ đãng
 Thăm thoát ngày qua nhánh trở đào*

*Tóc liễu xanh xanh vẫy tóc người
 Tay em cầm nhẹ lấy tay tôi...
 Lăn đầu ân ái trao bằng mắt
 Rồi để tình thương đến trọn đời*

*Anh đã già rồi, em vẫn xuân
 Đời anh đâu dãi bốn phong trần
 Đời phen trên bước đường đau khổ
 Anh vẫn mơ về chốn ái ân*

*Anh vẫn mơ về kiếm bóng em
 Cho lòng ấm lại ánh xuân thiên
 Không gian bằng bạc sầu yêu cũ
 Em khác xưa rồi, em đã quên*

*Em mời anh viết, thì anh viết
 Viết đây trên mảnh giấy trao em
 Anh viết những gì anh chẳng biết
 Hình như anh viết chuyện chiêm bao...*

Lặng Lẽ (Hồ Dzếnh)

*Tôi không chọn nắng, cầu mưa
 Nhớ người không cú về trưa hay chiều*

Tôi yêu vì nắng cây reo
 Bướm bay vô cớ, gió vèo tự nhiên

Đời tình: hoa thắm thêu duyên
 Tóc mây vắt mộng, mắt huyền gọi mơ

Em là “người ấy” hay cô
 Sầu chung duyên kiếp làm thơ, đủ rồi

Tôi tin người để tin tôi
 Để tin tưởng mãi rằng đời dễ tin

Tôi vui lòng sống trong im
 Hồn nương bóng gió, lời chim đến người

– Yêu là khó nói cho xuôi
 Bởi ai hiểu được sao trời lại xanh?

Bài Hát Ru Em (Hồ Dzếnh)

Ngủ đi, em bé anh yêu
 Phòng em gió sáng dặt dừ tiếng hoa
 Thu về, mùa đã nghe xa...
 Hoàng hôn nhân thế phai nhòa nhớ thương
 Riêng em tóc biếc, môi hường
 Vui say bên nỗi đoạn trường là anh
 Chiều đôi: cây tạ hồn xanh
 Sương the lảng đảng, hoa cành tả tơi
 Em vui, xuân sắc riêng trời
 Hồn say giấc bướm, miệng cười vẽ hoa
 Em ơi, chiều thế đương nhòa
 Môi khô khôn nín, tên đà nhạt tên
 Bao nhiêu nguyên cữ đương quên

Bao nhiêu tình cũ đương rên rĩ than
 Tiếng sầu mất giữa nhân gian
 Nàng đi xa lắm và nàng đã vui
 Anh về, lòng góa, tim cô
 Lửa thiêng đem sấy lại đôi lạnh khô
 Gửi em, giấc Mộng đâu mùa
 Hoa phai ghi dấu những giờ xót thương
 Anh run, quỳ gối chân giường:
 – “Em ơi! Cực lạc, Thiên đường là em!”

Thu (Hồ Dzếnh)

Suốt trời hôm ấy thê lương quá
 Tóc liễu bờm xom, sóng vô hồ
 Mây rồi trên trời, cây rồi lá
 Giường cô xuân nữ gối chẵn xô...

 Đây là tất cả một mùa thơ
 Tất cả lều tranh, cả khói mờ
 Cả gió may đưa, buồn lắng xuống
 Cả lòng tôi với cả lòng cô

 Có một nghìn cây rũ rượi buồn
 Một nghìn sông rét, vạn hoàng hôn
 Dăm thân thiếu nữ gầy như trúc
 Đứng chịu tang trời đổ bóng đơn

 Thu xa bằng gió, bằng mây
 Không gian thở nhẹ, buồn vây chìm chìm...
 Lòng không ai cấm mà im
 Không dưng bỗng nhớ, không tìm bỗng mong

Nơi tôi còn ít lá lòng
Chiều nay rơi nốt vào trong lá rừng

Muôn Trùng (Hồ Dzếnh)

Tình vạn dặm, tên người yêu chắc đẹp
Người và tôi xa quá đôi muôn trùng
Tôi với người chưa một giấc mơ chung
Đời viễn xứ, nên tình không thấu hết

Hoài mộng cho tin, nghi ngờ để biết
Hỡi người duyên, người xa cách muôn trùng
Đến bao giờ nằm ngủ giấc mơ chung
Cho thơ sáng diễn quanh hồn thắm thiết?

Hỡi người đẹp chưa bao giờ quen biết
Mắt người lo hay đôi mắt người buồn?
Tóc tơ dài, hay dáng bước thôn thôn
Người có khóc những khi trời rất đẹp?

Rồi một buổi nghe tin người... bỗng chết!
Rũ hồn sâu trong một thoáng mong manh
Tôi về đây, đường ngập bóng thu xanh
Đem thơ thắm, ủ thiên tình bất diệt!

Tôi hỏi hết lòng sâu hay mắt đẹp?
Xưa tuy xa, nay lại quá muôn trùng!
Hỡi người duyên, người thương nhớ tôi không?
Tôi yêu lắm, dấu tình chưa giải hết

Và... tôi khóc những khi trời rất đẹp...

Buổi Hẹn (Hồ Dzếnh)

Nắng vàng em mới lại
 Ôi! ngóng trông sao buồn
 Tôi đi và đứng mãi
 Mắt tìm xa xôi luôn...

Tôi mơ chân trên đường
 Áo màu trong lá thắm
 Đường và cây mát lắm
 Riêng lòng tôi đau thương

Tôi không hề yêu đương
 Sao sâu tôi vương vương
 Sao tình tôi bát ngát
 Sao hồn tôi thê lương?

Nhẽ nào trên Hà Nội
 Ngày vàng chia sáng, tôi
 Không thấy nắng bay reo
 Em quên giờ đến rồi?

Đây, em tôi đây rồi!
 Màu áo mơ da trời
 Mùa xuân bình môi tươi
 Nắng đôn theo gót bước

Đôi mắt long lanh cười
 – Ôi! đời hôm nay vui
 Chim gió đừng mách nhé!
 Ta xé thơ đi rồi...

Trong Nắng Trưa (Hồ Dzếnh)

Em ạ, lòng tôi, tôi ngỡ đâu
 Đã dâng em hết buổi xuân đầu
 Trời xưa huyền lộng màu hoa, nắng
 Trong thoáng thơ vàng, len ý đau...

Tôi là đứa trẻ ngủ trong nôi
 Bềnh bồng, vì nghe mộng vắng lời
 Đất bỗng thêu hoa, tôi bỗng lớn
 Mong tìm lúa bạn, sánh duyên đôi

Tôi bước vào đời, tự ngỡ xưa
 Nôi hiu gió sớm, xế buồn trưa
 Thuyền tre nằm ngủ trong mơ trúc
 Buông lạng chiều mi, lớp bóng vừa

Nôi giải sông hiền ngây nước da
 Của người em gái chớm niên hoa
 Bâng khuâng, nghe thoảng lời yêu mới
 Say rộn hồn vui lẫn bóng tà...

Em đến, tôi còn nhớ áo xanh
 Miệng cười: thơ sáng, mắt long lanh
 Tóc mây vắt lỏng niềm duyên dáng
 Che nửa phong ba, nửa mát lành

Em đi, tất cả mùa hoa thắm
 Tôi vén rèm mây, ngó bốn trời
 Bụi trắng... Thời gian lên sắc trắng
 Giật mình: gà gáy nắng trưa, rời...

Lữ Đò (Hồ Dzếnh)

Nhà em ở cách hai sông
 Muốn qua bên ấy, phải vòng phía non
 Lúa xanh sóng lúa reo cồn
 Cây xanh dẫn lối, lối mòn cỏ tươi
 Chân đi mắt ngoảnh trông trời
 Khấn thầm: “Thượng đế phù tôi kịp đò
 Cho tôi mang tấm tình thơ
 Gởi người xa mấy lần đò ngắm sông
 Sông xuân hẹn chờ hết lòng
 Đò xuân đem hết chờ mong tới bờ”
 Em ơi, anh lữ chuyển đò
 Chuyển đò thứ nhất, chuyển đò đời anh
 Sông xuân thao thiết màu xanh
 Sông xanh xanh quá, lòng anh lại tàn...

Xuân Ý (Hồ Dzếnh)

Trời đẹp như trời mới tráng gương
 Chim ca, tiếng sáng rộn ven đường
 Có ai bên cửa ngời hong tóc
 Cho chảy lan thành một suối hương...

Sắc biếc giao nhau, càn quét càn quét
 Nước trong, hồ ngợp thủy tinh xanh
 Chim bay, cánh trĩu trong xuân ý
 Em đợi chờ ai, khuất bức màn?

Giữa một giờ thiêng, tình rất đẹp
 Rất buồn và rất... rất thanh thanh

Mày ai bán nguyệt, người ai nhỏ?
Em ạ! yêu nhau, chết cũng đành

Giản Dị (Hồ Dzếnh)

Em ăn, em nói, em cười
Kiếp này không có hai người như em
Kinh thành: quần nhiều, hàng len
Em tôi: áo trắng, quần đen sơ sài
Ai mà để ý vào ai
Quần đen lẫn bóng, áo gai lẫn màu
Trên đời hai đứa yêu nhau
Quần đen hóa đẹp, áo sồi hóa vui
Tình là hạnh phúc chia đôi
Hương len kẽ đá, trăng soi dặm trường
Đừng mong ước cả Thiên đường
Hãy xin lấy nửa tác vườn vắng hoa
Tình người bướm lại, ong qua
Tình tôi con nước, canh gà hắt hiu
Sầu tôi bờ bến bao nhiêu
Nếu đi em để sắc điều gây nên...

Phong Châu (Hồ Dzếnh)

Người xưa xa rồi, lông ngỗng hết
Người xưa xa rồi, tình xưa không chết
Nghìn năm trăng sáng đất Phong Châu
Duyên cố còn mơ vạ cố sầu

– Nàng là Hoa tươi đất Việt
 Chàng là Tinh túy trời Ngô
 Tình thâm anh, giòng phế thiết
 Chỉ hồng duyên thắm se tơ...

Ngò đâu, trước cảnh biển bao la
 Gươm sắc chia lìa con với cha!
 Trung nghĩa ai hay trung nghĩa... tận
 Một thiên bạc mệnh úa trời hoa

Giếng vàng, ánh ngọc nghìn xưa
 Giở trang sách cũ, hương thừa còn bay
 Mà sao người đó ta đây
 Tình duyên phảng phất như ngày đã xa
 Người về, ta mới nhớ ra
 Yêu là thế ấy, mơ là thế thôi

Người Thơ (Hồ Dzếnh)

Có những người thơ rất đôi thơ
 Óc thường đi vắng, mắt theo mơ
 Chân đi ắt hẳn không cần đất
 Giữa cõi trần gian, bước hững hờ

Chàng ta làm toán để mơ duyên
 Dấu sắc thường hay đánh dấu huyền
 Lắm lúc thơ về không kịp viết
 Văn “e” bỗng hạ xuống... văn “uyên”

Bốn khóa thi liên hỏng mất năm
 Cuộc đời khó quá, tình đời thâm

Ra về mẹ hỏi: “Con thi đậu?”
 – Thừa dạ! Vì con trót... viết nhầm!
 Thầy giáo thường khen tự buổi đầu:
 “Anh này không khéo hỏng về sau!”
 Nhưng chàng trai ấy tin mình lắm
 Thăm nhủ: Đòi ai thiết sự giàu
 Chàng trai năm trước vẫn như nay
 Vì vẫn lơ mơ suốt cả ngày
 Có lẽ tên mình không nhớ nữa
 Vẫn tìm khăn mặt vắt trên... tay

Sáng Quê (Hồ Dzếnh)

Gió đưa mặt trời dần cao
 Khóm tre rì rào muôn tiếng chim kêu
 Đắm mình trong gió hiu hiu
 Lúa non sóng uốn thềm reo cuối trời
 Trên đường đê bé chạy dài
 Bóng trâu trên nước, bóng người trên cây
 Ngoài trời mây sáng hây hây
 Nước non tô loáng da ngày cuối thu
 Đáy hồ mấy mắt sao lu
 Và trên nón dạ sương mù quệt ngang
 Chân trâu nghe nặng bước đàng
 Gió đưa tiếng học bên làng như ngâm
 Ông Hương qua đấy, nghĩ thầm:
 – Bằng văn Yếu lược nó cầm trong tay
 Bên đình mấy giải khăn bay
 Đòi tươi qua ánh ban ngày lẫn trắng

Ổ rơm, bác xã thôi nằm
 Chân đi guốc thấp, xỏ nhăm guốc cao
 Mắt còn lúu riu chiêm bao:
 Với cho tao điều thuốc Lào, cu con!

Mưa Ngàn (Hồ Dzếnh)

Tháng tư, nước lũ, mưa ngàn
 Nước xuôi đem hết lá vàng gửi xuôi
 Đường về: sông ngập, cầu trôi
 Lối sang quê bạn xa xôi quá chùng!
 Bao giờ nước rút khỏi rừng
 Cho đò ghé bến, cho sông nổi cầu
 Cho hai ta được gần nhau
 Cho trăng đứng bóng, đôi đầu chung mơ!
 Dưới đây anh đếm từng giờ
 Nhắm đôi mắt, mộng: lúc đò cập sông...

Trưa Vắng (Hồ Dzếnh)

Hồn tôi đây: căn trường nho nhỏ
 Nước vôi xanh, bờ cỏ tươi non
 Lâu rồi còn thoảng mùi thơm
 Chân đi nghe động tới hồn ngây thơ
 Sâu rộng quá những giờ vui trước
 Nhịp cười say trên nước chưa trôi
 Trưa hè thương thấy hai tôi
 Ném đầu chim chích, bắt đuôi chuồn chuồn

Đời đẹp quá, tôi buồn sao kịp?
 Trang sách đâu chép hết giây mơ
 Ngả mình trên bóng nhung tơ
 Tôi nguyện: Sau lớn làm thơ suốt đời!

Cỏ mấy bận xanh rồi lại tạ
 Gió lùa thu trong lá bao lần...
 Bạn trường những bóng phù vân
 Xót thương mái tóc nay dần hết xanh

Hồn xưa dậy: chim cành động nắng
 Lá reo trên hồ lặng lẽ trong
 Trưa im im đến nào nùng
 Tôi ngờ trống học trong lòng trưa vang...

Xuân Đôi Ta (Hồ Dzếnh)

Em trở về đây, đáp lại lời
 Anh từng buồn gọi giữa xa xôi
 Nghìn trùng non nước đều hiu nhớ
 Đã vọng hồn anh đến cuối trời

Anh đã chờ và cây đã xanh
 Lềng mùa bay dậy tiếng mây thanh
 Em về, mắt đẹp ngời như thuở
 Em chữa theo chồng, vẫn mến anh

Anh đợi chờ em suốt bấy lâu
 Nhủ thầm: xuân thắm chẳng phai đâu
 Một khi xuân thắm là mong nhớ
 Và cả thiên thu: vĩnh viễn sâu!

Áo em sáng dệt trời xuân gấm
 Sông cũ, nguồn xưa rộn rã về...
 Ngõ hạnh, mấy mùa quên nét thắm
 Nở bừng, khi thoáng bóng hoa lê

Em đã về đây, em vẫn nguyên
 Như ngày trăng nước chớm tơ duyên
 Bao năm xa cách, đời chưa nhạt
 Màu tóc sông thu, ánh mắt huyền

Anh hát mừng em khắp thế gian
 Trập trùng mây núi tiếng ngân vang
 Thơ yêu khôn ngọt trong thiên hạ
 Và cả non sông rộn sóng đàn

Mời em ngồi lại bến sông xanh
 Mây cũ muôn năm chiếu dáng lành
 Ta viết lòng ta cho hậu thế
 Đọc hoài không chán: Em và Anh!

Tưởng Chuyện Ngàn Sau (Hồ Dzếnh)

Nằm đây, tưởng chuyện ngàn sau
 Lung linh nền cháy hai đầu áo quan
 Gió lìa cánh lá không vang
 Tin ta vĩnh quyết trần gian hững hờ!
 Bao nhiêu dáng ảnh tôn thờ
 Xa nhau lâu quá bây giờ lạnh nhau
 Người về gôi rét, nằm đau
 Nghe trên thước đất phai màu nhớ thương
 Chiều nào mây vọng hồn chuông
 Ngừng chân đôi kẻ trên đường mãi mê

Nghe tin ta lỗi câu thề
 Nghìn thu xa vắng, ra về trước ai
 Ngậm ngùi nhớ trắng rừng mai
 Cảm thương sông nước, ghi bài diếu tang!
 Ngựa gầy bóng gió mênh mang
 Cờ đen lối cũ, cây vàng nẻo xa...
 Ta nằm trong ván trông ra
 Tủi thân vì thấy người hoa vẫn cười!
 Ta toan... giận dỗi xa đời
 Chợt hay: khăn liệm quanh người vẫn thơm!
 Nát thân, không nát nổi hồn
 Lẫn trong cái chết vẫn còn cái đau!